

наха, затулиха очи съ пристилките си и побързаха да се прибератъ въ училище, макаръ и да имаше още врѣме.

— Аха, значи за портретитѣ е било всичко! — си каза полковникътъ, който и сега ги не изпусна изъ очи. — Не, не, — не навеждайте главиците си, милички, почакайте: не ги е отнесла кукувицата! Кой ще ги купи, кому сж дотрѣбвали? Стариятъ вѣхтошаръ сигурно ги е прибралъ въ сандѣцитѣ къмъ непотрѣбнитѣ си работи. Иване, ей, Иване!

— Какво заповѣдате, господинъ полковникъ?

— Слушай, да отидешъ тозчасъ при вѣтарина тамъ, отсрѣща! — му извика той. — Поискай му да ти даде двѣтѣ стари картини, трѣбва да сж портрети, — тѣ висѣха тамъ прѣдъ вратата; купи ги и ми ги донеси тозчасъ. Маршъ!

— Видишъ ли ти, видишъ ли — мърморѣше той, когато Иванъ излѣзе, и куцаше на прѣдъ-назадъ изъ стаята, подпирайки се на черния си ба-стунъ. — Не, не — нека се зарадватъ малкитѣ птички, нека изтриятъ сълзитѣ си.

— А, донесе ли ги? — остави ги тамъ на стола — каза той на ординареца си, който влѣзе запѣхтянъ съ портретитѣ подъ мишца.

Това бѣха, наистина, два малки стари портрети, рисувани съ водни бои, въ кафяви, избѣлѣли отъ врѣмето рамки. Стѣклата имъ бѣха почернѣли, опрашени. Единиятъ портретъ прѣдставляваше младъ човѣкъ съ старомодни дрехи: съ елекъ, кжсз салтамарка и широкъ поясъ надъ широки панталони. Той бѣше седналъ на старъ, дървенъ столъ, съ една ржка на колѣното, въ другата броеница. Вториятъ портретъ бѣ на жена съ гладкопричесана